

Publicerad 2010-08-10 22:10 av rosdoft

Denna följetongen började jag med augusti 2006. Slutet på den har jag inte blivit klar med än, har en hel del händelser och saker kvar som ska med i berättelsen innan jag slutför den. Men men.

Tycker ni om det ni läser - visa intresset (:

Rakt i fällan (FÖLJETONG) - Kapitel 2

Savannah var i sitt gröntapetserade rum. Med ett litet leende på läpparna tog hon fram sin luddiga dagbok och lade sig på den rosamönstrade sängen vid den ena väggen. Hon lade en mörkbrun hårlink bakom örat och slog upp boken. Det var nya, vita blad som nu skulle bli fulla av tankar och händelser, som låg framför henne på kudden.

Hon tog ett fast grepp om bläckpennan.

Fredag, 10 september 2004

Hej dagboken. Nu kommer du säkert bli förvånad. Denna dag har inte varit som alla andra. Nu är allt plötsligt helt annorlunda. Jag förstår inte ens hur det gick till.

Jag tror jag fått en vän. Hon heter Beverly och började för någon dag sedan i 7A.

Det var efter mattelektionen hon överraskade mig genom att sträcka fram handen. Mot mig, jag som satt och snyftade på golvet. Det var helt oväntat.

Trodde det bara var en vänlig gest och vågade inte hoppas på något. Men under hela förmiddagen satt jag ändå och lyssnade på läraren med ett leende. För första gången någonsin. Inte konstigt att alla undrade.

Det skulle räckt. Men, tydligen gjorde det inte det. Jag satt aldrig ensam på lunchen. Beverly gick med helt nonchalant min förbi de coola killarna och satte sig bredvid mig. En häpen tystnad spreds sig då självklart i matsalen. Jag vet att hon också kommer bli mobbad nu. Om inte, så snart.

Det är konstigt. Hon betar sig som om jag är snygg och populär. Att man inte behöver skämmas för mig.

Fast, hon kan kanske vara en hejdare på skådespel? Hon kan låtsas, för att sedan dumpa mig på ett sätt så alla skrattar åt mig i resten av mitt liv. Det är inte omöjligt.

Hon vill göra något med mig imorgon. På stan. Vad kan man göra ute på stan? Det enda jag känner till är att ta emot taskiga kommentarer från folk.

Jag är lycklig nu, dagboken. Hon har pratat snällt med mig. Mer begär jag inte.

//Love Savannah

På fredagskvällen kunde Savannah inte somna. Hon bara vred och vände sig i sängen, vilket gjorde så hon blev alldeles varm. Tillslut reste hon sig upp med en suck. Om kroppen inte ville sova, då var det ingen idé att ens försöka längre.

Med små, smygande steg trippade hon ut ur rummet och gick nedför trappan. Med en kurrande mage sökte hon sig till köket, som nu låg precis framför henne. Hon gick in i det varma, kryddlukande rummet och tog fram mjölken och flingorna.

Precis när hon sträckte sig efter en skål tändes taklampan och Savannah vände sig skrämt om. Vid dörröppningen stod hennes pappa Brian med ruffsigt hår och såg helt yrvaken ut i sin skrynkliga pyjamas. "Savannah.." sa han sömnigt, "Vad gör du uppe så här sent?" Med en stor gäspning gick han två steg och

satte sig vid köksbordet som stod vid fönstret.

”Ehm,” Savannah tittade upp på väggen där en stor klocka hängde. Hon var halv ett. ”Jag vet inte, pappa.” sa hon. Hon drog fram den översta lådan på köksbänken och tog en sked. Sedan hällde hon upp mjölken och flingorna i skålen, lade i skeden och tog med sig det till bordet. Hon satte sig mittemot Brian.

”Jag kunde inte somna.” erkände hon och började äta. Brian kollade intresserat på henne.

”Jaså, inte? Du brukar ju inte ha några sådana problem.”

”Nej, men nu hade jag tydligen det. Vad gör du uppe?” Savannah knaprade på flingorna.

Brian bara harklade sig lite och tittade bort. ”Mamma är inte på det bästa humöret just nu, så jag tänkte ta skydd här ute. Hon är lite mutter.”

Brians dotter ryckte på axlarna. ”Okej”.

”Just det, ja! Det är marknad imorgon, har du lust att följa med? Du har minst någon tusenlapp, har jag för mig. Tänkte att du kanske ville spendera dem lite.”

”Det går inte. Jag ska ut på stan med en kompis från skolan.” Savannah reste sig upp och lämnade skålen på diskbänken. ”Godnatt.”

Hon gick ut ur köket och upp till sitt rum. Brian svarade aldrig på hennes godnatt, och hon visste precis varför. Hon skulle gå ut med en kompis. Det hade han aldrig hört förut, vilket gjort han helt mållös.

Med ett förväntansfullt leende lade Savannah sig i sängen igen. Så fort hon slöt ögonen somnade hon.

*

(Lördag, 11 september 2004)

Följande morgon vaknade Savannah klockan nio. Hon sträckte på sig och gnuggade ögonen. Under ett ögonblick tänkte hon ta fram en bok och börja läsa, men i nästa kom hon på att det var en stor dag idag.

”Åh nej!” utropade hon förskräckt. ”Hjälp, vad ska jag ta mig till?” Snabbt reste hon sig upp och nästan sprang fram till sin garderob. Hon ryckte upp dörren och drog ut allt hon hade.

En rutig skjorta, ett par svarta mockabyxor med sväng, ett par ljusblåa hängslen, en helgul t-shirt, flera par jeans med hög midja, långärmade tröjor i färger som ljuslila och mörkrosa, några rutiga och randiga långkjolar, ett par beiga shorts.. Hon letade och letade febrilt efter något passande, men hittade inget. Hon sjönk hopplöst ned på golvet.

Tänk om hon valde något som gjorde att Beverly ångrade sig, och inte ville gå med henne på stan. Då skulle det kännas värre än någonsin.

Det knackade på dörren. Ett ansikte med en massa mörka hårlockar runt kikade in. Det var Savannahs mamma Chrystal.

”Godmorgon, min sockerduva. Hur mår du idag?” log hon mot sin dotter. Savannah bara suckade.

”Jag vet inte. Jag vet inte vad jag ska ha på mig idag.” Häpet såg Chrystal på Savannah.

”Men, det är ju lördag. Varför tar du inte bara på dig ett av dina vanliga jeans och en varm långtröja som du brukar?” sa hon. Chrystal öppnade dörren lite mer, slank in, och stängde den. Sedan gick hon fram till Savannah som satt på golvet med nedslagen blick.

”För att.. jag ska ut.” Savannahs mamma förstod fortfarande inte vad hon menade. Hon suckade och förklarade tydligare, ”Jag ska ut med en kompis, mamma.”

Det blev tyst. En rätt lång stund. Sedan började Savannahs mamma ta fram ett par mörkblåa höga jeans och en svartgul randig långärmad.

”Här, ta detta.” sa Chrystal och lade kläderna i famnen på Savannah. Sedan sa hon medan hon gick ut ur rummet, ”När du kommer ner och äter frukost, får du även lite pengar som du kan handla för om du vill.” Innan hon stängde dörren efter sig, vände hon sig om och log varmt mot Savannah. Savannah log tillbaka och när dörren stängdes började hon klä på sig. När hon var klar drog hon borsten genom håret, satte upp det till en låg hästsvans och gick ner till köket för att äta frukost. Hon väntade spánt på att klockan skulle slå halv tolv, då hon hade tänkt gå hemifrån den tiden. Hon och Beverly skulle mötas på torget klockan tolv.

Beverly var redan där när Savannah kom gående. Nervositeten började ta överhand, och desto närmare hon kom, desto osäkrare blev hon. En liten tanke på att rusa hem dök upp, men den försvann så fort Beverly såg henne och log med en vinkning.

”Hej, Sanna!” ropade Beverly. När hon såg att Savannah stannade kollade hon undrande på henne. ”Vad gör du? Kom nu, vettja!”

Savannah tog ett djupt andetag och gick tvekande fram till Beverly. Detta var så ovanligt.

Och ännu ovanare blev det när Beverly gav Savannah en snabb kram.

”Har du pengar på dig?” frågade Savannahs nya vän. Hon nickade lite till svar och Beverly tog henne glatt under armen och gick mot varuhuset.

”Då blir det shoppingtime!” sa hon med en fnissning.

Den första affären de gick in i var en underklädersaffär.

”Jag behöver en ny BH.” förklarade Beverly, och Savannah följde tyst efter med rodnande kinder. Hon blev ännu rödare när Beverly tittade på henne.

”Behöver du någonting?” frågade Beverly medan hon gick mot alla BH:ar. Savannah kände sig väldigt tveksam. Hon visste knappt vad BH var för något.

”Vet inte..” mumlade hon. Beverly skrattade och knuffade vänskapligt på Savannah.

”I så fall tvingar jag dig att prova några.” log hon.

Det ryckte lite vid mungiporna på Savannah. ”Okej.” sa hon spánt.

Beverly började plocka några BH:ar. Sedan hindrade hon sig lite och såg på Savannah.

”Vad har du för BH storlek, Sanna?” frågade hon. Savannah kunde inte hjälpa det, hon backade bakåt och försökte gå därifrån. Men Beverly steg genast fram och hindrade henne.

”Vad är det? Sa jag något fel?” sa hon oroligt. Hon hade fått en bekymrad rynka mellan ögonbrynen. ”För i så fall var det inte meningen.”

Savannah tittade ned i golvet och skämdes. ”Jag har ingen BH.” sa hon till slut, lite viskande.

Beverly blev lite förvånad först, sedan var det hon som blev lite röd om kinderna.

”Förlåt, Sanna.. Jag visste inte. Det var inte meningen.” Savannah mötte Beverlys blick. Den var ångerfull. Hon tog chansen att ta perspektivet, fullt vetande att Beverly kanske skulle gå därifrån med ett hänflin.

”Det gör inget.. Berly.” sa hon försiktigt. När Beverly började le lite, fortsatte hon. ”Någon gång måste ju vara den första eller hur?” Beverly nickade lättat.

”Ja.” Hon tittade lite diskret på Savannahs bröst. ”Jag tror att du har runt 75B, som jag. Ska vi prova?”

”Japp!” sa Savannah med ett stort leende. ”Vi provar.”

Ivrigt hjälpte hon Beverly att ta ned några BH:ar till, och sedan var det raka vägen till provrummen.

”Vi tar det här,” sa Beverly och öppnade det längst bort, ”Vi kan dela.”

”Visst.”

När de kom ut ur provrummet var båda riktigt stolta över sig själva. Beverly hade lyckats hitta tre stycken som passade, och Savannah hade förvånansvärt nog hittat fem stycken. Gissa om hon var lycklig.

På väg till kassan gick de förbi trosor. Beverly stannade till.

”Har du några string eller hotpants?” frågade hon.

”Nej.” svarade Savannah utan att skämmas. ”Det har jag inte.”

”Jaha..” Beverly låtsades fundera och började sedan fnissa glatt, ”Då är det bestämt dags för några par!”

Savannah tänkte lite för sig själv medan de gick mot kassan med famnarna fulla av underkläder. En smal tråd mellan rumpskinkorna? Kan det verkligen vara så bekvämt? Hon rynkade på näsan av tanken, men sa inget.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren rosdoft med Poeter.se id #26280 innehar upphovsrätten